

Ο Βασιλιάς, ο Ιός και η χαμένη Κορόνα

(Greco)

Ήταν μια φορά και έναν καιρό ένας Βασιλιάς χωρίς Κορόνα.

Ο Βασιλιάς ήταν λυπημένος γιατί χωρίς Κορόνα κανένας δεν τον αναγνώριζε και δεν τον σεβόταν.

Την Κορόνα του Βασιλιά την είχε κλέψει λίγο καιρό πριν ένας παράξενος, αστείος και μικροκαμωμένος τύπος που τον έλεγαν Ιό. Από τότε και μετά όλοι τον φώναζαν ΚοροναΙό και αυτός τριγύρναγε πάντα με την Κορόνα του στο κεφάλι, ολόασπρη και κόκκινη και έπαιζε, πήδαγε, έμπαινε από δω και από εκεί σε όλα τα μαγαζιά, στα εργαστήρια, ακόμα και στα σπίτια, αγγίζοντας όλους και τα πάντα. Σε κάθε άγγιγμα άφηνε με τα δάχτυλα του ένα σημαδάκι, ένα μικρό κόκκινο ίχνος, σαν πολύ λεπτή σκόνη που έμενε κολλημένη στα σπίτια, στα αντικείμενα και στους ανθρώπους. Ότι είχε αγγίξει, κοκκίνιζε και σιγά - σιγά οι άνθρωποι αρρώσταιναν. Ο Ιός ευχαριστιόταν με αυτό που έκανε και μάλιστα όσο πιο πολύ άγγιζε τόσο περισσότερο διασκεδάζε που έβλεπε να γίνεται όλο το Χωριό κόκκινο μέσα σε λίγες μέρες.

Ο Βασιλιάς όμως δεν διασκεδάζε καθόλου!

Οι γραμματείς του και οι σύμβουλοι, του εξιστορούσαν κάθε μέρα ότι αυτό το μικρό τερατάκι, ο κλέφτης κορονών, είχε αρχίσει να αλλάζει το Βασίλειο του όχι μόνον στο χρώμα αλλά και στην διάθεση: οι άνθρωποι γινόντουσαν όλο και πιο λυπημένοι και άρρωστοι και επειδή ο Ιός φορούσε την Κορόνα στο κεφάλι, μισούσαν όλο και περισσότερο τον Βασιλιά, λες και του την είχε προσφέρει αυτός για να εξοργίσει τους υπηκόους του.

Έτσι λοιπόν, μια μέρα ο Βασιλιάς, όλο και πιο ανήσυχος και θυμωμένος με ότι συνέβαινε, αποφάσισε ότι είχε έρθει η ώρα να ενεργήσει για να πάρει πίσω την Κορόνα και να σταματήσει αυτόν τον άθλιο που κατέστρεφε την ζωή του Χωριού.

Αρχισε λοιπόν να σκέπτεται και να ξανασκέπτεται, φώναζε και όλους τους γραμματείς και τους συμβούλους του για να ακούσει τι ιδέες είχαν να προτείνουν και μετά να αποφασίσει.

Όλη την ημέρα ο Βασιλιάς και οι έμπιστοι του συζητούσαν για το τι μέτρα και ενέργειες έπρεπε να πάρουν για να κατατροπώσουν τον Ιό και να πάρουν πίσω την Κορόνα, αλλά καμιά από αυτές δεν έπεισε τον Βασιλιά, ο οποίος πήγε να κοιμηθεί εκείνο το βράδυ πολύ ανήσυχος και απογοητευμένος.

Την νύχτα όμως που κοιμόταν και ονειρευόταν, που ονειρευόταν και κοιμόταν, του ήρθε μια ιδέα που του άρεσε: θα μεταμφιεζόταν σε εργάτη ο ίδιος ο Βασιλιάς, σαν αυτούς που φτιάχνουν τους δρόμους και γεμίζουν τις λακκούβες, παίρνοντας μαζί του έναν κουβά γεμάτο με μια κατάμαυρη και πολύ δυνατή κόλα, έναν κουβά με πίσσα, που απλώνοντας την κάτω όποιος την πάταγε θα έμενε ακίνητος επί τόπου.

Σκέφτηκε ότι έτσι μεταμφιεσμένος και εξοπλισμένος θα τριγύρναγε από την επόμενη μέρα στο Χωριό για να βρει τον Ιό, να τον πλησιάσει και να τον φωνάξει τάχα μου για να του ζητήσει μια πληροφορία. Ρίχνοντας όμως λίγη πίσσα στον δρόμο μπροστά του, θα κατάφερνε να τον ακινητοποιήσει και να του πάρει την Κορόνα από το κεφάλι την ώρα που εκείνος θα χτυπιόταν απελπισμένος που πιάστηκε στην φάκα.

Ευχαριστημένος από την ιδέα του, φώναξε τον προσωπικό του γραμματέα νωρίς το πρωί και ζήτησε να του φέρουν αμέσως μια πλήρη φόρμα εργασίας: παπούτσια, κράνος, γάντια και έναν κουβά γεμάτο με την πίσσα για τις λακκούβες. Όταν έφτασαν τα ρούχα και ο κουβάς, ο Βασιλιάς μεταμφιέστηκε και αποφασισμένος, καταχαρούμενος αλλά και πολύ νευρικός, βγήκε από το Κάστρο του και χωρίς να τον αναγνωρίσει κανένας ξεκίνησε προς το κέντρο του Χωριού σε αναζήτηση του καταραμένου Ιού.

Μόλις τον είδε από μακριά σε έναν πλάγιο δρόμο προετοιμάστηκε να του ορμήσει. Τον πλησίασε έτσι ώστε να μπορεί να ακουστεί και τον ρώτησε:

«Κύριε Ιε, μπορείς να έρθεις πιο κοντά γιατί θέλω να σου ζητήσω μια χάρη;»

Ο Ιός, σκεπτόμενος ότι θα είχε μια νέα ευκαιρία να αγγίξει έναν ακόμη κάτοικο του Χωριού, πλησίασε πολύ ευχαριστημένος αυτόν που του φάνηκε σαν ένας οποιοσδήποτε εργάτης.

Όμως μόλις πήγε κοντά στον Βασιλιά-εργάτη, που εν τω μεταξύ είχε άπλωσε δίπλα του λίγη πίσσα, ένοιωσε ότι τα πόδια του είχαν κολλήσει στην γη, αδύνατον να κουνηθεί! Και όση ώρα στρίγγλιζε κουνώντας τα χέρια του και προσπαθώντας να ξεκολλήσει τα παπούτσια, ο Βασιλιάς-εργάτης με έναν πήδο του πήρε ξαφνικά την Κορόνα από το κεφάλι και έγινε καπνός!

Ο Ιός, έμεινε εκεί με ξέσκεπο κεφάλι, ωρυόμενος, όλο και περισσότερο εκτός εαυτού. Την ίδια στιγμή πολλοί κάτοικοι έτρεξαν να δουν τι συμβαίνει και βλέποντας τον Ιό χωρίς πια την Κορόνα και κολλημένο στην γη, άρχισαν να φωνάζουν από χαρά.

Κάποιος πήγε να πάρει ένα σχοινί για να καταφέρουν να τον δέσουν καλά. Μετά, βγάζοντας του τα παπούτσια, τον οδήγησαν όλοι μαζί στην φυλακή για να σταματήσει αυτή η αναθεματισμένη αρνητική επιρροή σε όλο το Χωριό που είχε αρρωστήσει κοκκινίζοντας.

Ο Βασιλιάς γύρισε στο Κάστρο, φόρεσε τα βασιλικά του ρούχα, έβαλε και στο κεφάλι την Κορόνα του και οργάνωσε μια πομπή για να δείξει σε όλους ότι είχε ξαναγίνει ο Βασιλιάς τους, καλός όπως πάντα. Για να δείξει ότι το Χωριό θα ξαναγύριζε πια σε μια ειρηνική ζωή αφού όλοι οι αρρωστοί θα είχαν πια θεραπευτεί.

Έτσι η ζωή θα γινόταν πιο όμορφη και πιο δίκαιη για όλους, χωρίς τον καταραμένο Ιό που ήταν πια στην φυλακή.

(Vicky Dimitriadis)